

(1938 -)

RAHMI ERDEM

Rahmi Erdem, 1938 senesinde, Konya'nın Bozkır ilçesinin Yalnızca köyünde dünyaya gelmiştir. Cedleri itibariyle aslı, Horasan'a dayanır. İslam'ı Anadolu'ya yaymak için Horasan'dan Alanya'nın Şeyhler köyüne hicret eden ataları, bilahare Bozkır'ın Üçpınar nahiyesine yerleşirler. Orada "Alanya Şeyhleri" sıfatıyla mühim dinî hizmetlerde bulunurlar.

Rahmi Erdem'in babası Fehmi Bey genç yaşta vefat edince, küçük Rahmi yetim kalır. Yetim Rahmi'yi annesi merhum Ayşe Hanım ve amcaları himaye edip yetiştirirler.

1952 yılında daha ortaokul talebesiyken, bir kitapçı vitrininde gördüğü –Eşref Edip'in neşrettiği– Üstad'ın yeğeni Abdurrahman ile fotoğrafı olan *Küçük Tarihçe-i Hayatı*'ni amcasına aldırır. Böylece 14 yaşında Nur camiasına doğru ilk adımını atmış olur. Ortaokulu bitirdikten sonra, 1955 yılında "Ziraat Mektebi"nde okumak üzere Adana'ya giden Rahmi Erdem, aynı sene içinde Risale-i Nur'la daha yakından tanışır ve Nurları okuyup Nur derslerini takip etmeye başlar. Artık âleminde şuur ve huzur dönemi başlamıştır.

1958'de Isparta'da bulunan Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret eder, mübarek ellerini öper ve hayır duasını alır. Orada Zübeyir Ağabey'le tanışır ve hiç kesilmeyecek olan irtibatları başlamış olur. Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'ne yaptığı ziyaret onu çok etkilemiştir. O kadar ki, o anda, bu yolun kara sevdalısı olmak için ihlâsla Allah'a niyaz eder. Hatıraları gösteriyor ki, bu duası kabul edilmiştir. O, artık kendi iradesiyle talip olduğu uzun, çileli, zahmetli; ama bir o kadar da saadetli ve huzur dolu bir yolda yürüyüşe başlamıştır.

Askerliğini Çorlu'da, 27 Mayıs 1960 İhlali'nin gölgesinde tamamladıktan sonra, Tatvan'da başlayan Doğu Anadolu'daki Nur hizmetleri, tam on sene devam eder. Şark insanının hasbiliği, samimiyeti, mertliği, fitrî dindarlığı ve dini hassasiyetleri onu büyüler. Onları yakından tanır, sever ve sevdirebilir. O kadar ki 1961 Bitlis Mahkemesi'nden beraat edip memuriyeti iade edildiği halde, maaşı ve memuriyeti terk edip Van'a yerleşir.

Üç kere Medrese-i Yusufiye'ye girmiştir. 1967 senesinde Van Mevlidi bahanesiyle Av. Gültekin Sarıgül, Erol Kuralkan ve Selahaddin Akyıl'ın da bulunduğu yedi kişi ile yedi ay zulmen hapis yatar.

Eğer siyasiler, askerler, sosyologlar, aydınlar ciddi olarak, gerçekten, terör belasına bir çare arıyorlarsa ki bundan şüphemiz yok; o halde Rahmi Erdem'in hatıralarını dikkatle okumalıdır. Bu hususta fazla bir yorum yapıp ufku daha geniş olanların önünde perde olmak istemiyorum. Okunacak hatıralar çok açık mesajlarla dolu... Sadece şunu söyleyebilirim: Rahmi Erdem'in Şark'taki on senesi, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin bu vatanın birlik ve bütünlüğü için, Risale-i Nur'da yaptığı tespit ve tavsiyelerinin fiili bir tefsiri veya bir tatbikatı olmuştur...

Rahmi Erdem, yayın hayatına 1970 yılında atılan Yeni Asya Gazetesi'nin Genel Yayın Müdürü Mustafa Polat'ın, elim bir trafik kazasında vefat etmesiyle, beş sene bu görevi üstlenir. Daha sonra bazı imtizaçsızlıklar sebebiyle bu vazifeyi bırakır ve ticarete atılır. Şimdi Bursa'da ikamet etmektedir.

Yayınlanmış kitapları vardır. *Davam*, *Beyaz Gölgeleler*, *Mahzun Madalya*, *Bediüzzaman'ın Alperenleri*, *Bediüzzaman ve Talebelerinin Hukuk Mücadelesi* bunlardan bazılarıdır.

Hatıralar yazıldıktan sonra Rahmi Erdem tarafından tashih ve düzeltmeler yapılmıştır.

Rahmi Erdem Anlatıyor:

HAYATIMIN ŞUUR VE HUZUR DÖNEMİ

Ortaokulu bitirdikten sonra 1955 yılında Adana Ziraat Mektebi'ne kaydoldum. Ailemden aldığım dini terbiye dolayısıyla namazlarımı kılmaya çalışıyordum. Ama kendi âlemimde noksanlıklar hissediyor, bir türlü manevi tatmine ulaşamıyordum. İmanım taklidi, ibadetlerim de âdet hükmündeydi.

Bu halet-i ruhiyemde iken, bir gün postacı bana bir paket getirdi. Paketi gönderen İzmir Bergama'da dini ilimler okuyan ve okutan dayım Abdullah Tekin'di. Dayım Hafız-ı Kur'an'dır.

Paketi büyük bir heyecanla açtım. İçinden kırmızı ciltli bir kitap çıktı. Üstünde büyük harflerle "SÖZLER" yazıyordu. Naşiri Atıf Ural... Hemen mektebin bahçesinde bulunan bir bank üzerine oturdum ve kitabı rastgele açtım. Namaza dair bir bahsi çıktı. Okumaya başladım. Okudukça ruhumda bir kıpırdanış ve ufku da yeni pencereler açılmaya başladığını hissediyordum. Epey zaman geçmiş, güneş guruba doğru meyletmişti. Kitabı kapattım ve bu güzel hislerle dopdolu olarak hemen koşup abdest aldım. İlk defa huşu ve huzur içinde, İlahî bir şevk ve zevkle ikinci namazımı kıldım. Sevinç ve huzur içindeydim.

Bundan sonra dinî hayatımda ve yaşantımda şuur ve huzur dönemi başlamıştı. Kendime güvenim gelmiş, fikren kendimi daha güçlü hissetmeye başlamıştım. Adana'da yeni gelişen Nur derslerini takip etmeye ve bilhassa Risale-i Nur'u temin edip okumaya başladım.

Bana ilk yardımcı olan, Kuruköprü'de lokantacı merhum Cebraîl Yetişyiğit olmuştur. Ama hususen Adana'da sıkça bulunan, merhum Muzaffer Arslan Ağabey'in derslerini takip etmeye başladım. Muzaffer Ağabey'den çok istifade ettim.

1958 yılında Adana Ziraat Meslek Lisesi'nden mezun olunca memleketim Bozkır'da altı ay süreyle stajımı tamamladım. Bu arada bütün şevk ve gayretimle Risale-i Nur'u okuyor, ara sıra da Konya'ya gidiyordum. Konya'ya gittikçe Sabri Halıcı, Dr. Sadullah Nutku, Mustafa Kırkçı, Mazhar İyidöner, Said Gecegezen, Hafız Mevlid, Hafız Nevruz, Hafız Hüsmen ve Mustafa Özsoy gibi muhterem zevattan ayrı ayrı istifade ediyordum.

ÜSTADI ZİYARET ETTİKTEN SONRA, BU YOLUN KARA SEVDALISI OLMAK İÇİN ALLAH'A NİYAZ ETTİM

1958'de Bozkır'da stajımı yaparken, bir taraftan da Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaret etme iştiyakıyla yanıyordum. Sonunda kararımı verdim. Annem ve ninemle vedalaştım. O sırada Konya'da bulunan Ahmed Gümüş beni tren istasyonuna kadar yolcu etti. Trene bindim. Trende, Üstad'ımızın ve saff-ı evvel ağabeylerimizin çektikleri sıkıntıları, fedakârlıkları, Barla'yı, Isparta'yı ve köylerini düşünmeye başladım. Bu ulvî hislerle dopdolu olarak nihayet Isparta'ya vasil oldum. Doğruca Nuri Benli Ağabey'in Saray Oteli'ne gittim. Nuri Benli Ağabey, Üstad'ın Barla'da olduğunu söyleyince çok üzülüm. Nuri Benli Ağabey, her ihtimale karşı beni oğlu Osman'la beraber Üstad'ın şimdi müze olan evine gönderdi.

Kapıyı çaldık. Tâhirî Mutlu Ağabey açtı. Hoş geldiniz dedikten sonra: "Sizi tebrik ederim birazdan Üstadımız teşrif edecekler" dedi ve bizi içeri aldı.

Biraz sonra Üstad'ımız geldi. Arabasından kapının önünde indi. Yanında Zübeyir ve Sungur Ağabeyler vardı. Çok heyecanlıydım. Hemen hürmetle mübarek ellerinden öptüm. Önce Üstad'ın o şair-i İslamiye olan kıyafetine, cübbesine, sarığına doya doya bakmak istiyordum. Fakat heyecanım had safhadaydı. Birden vücudum titremeye başladı. Ayakta zor duruyordum. Yüzüne doyasıya bakmak istiyordum. Bakamadım. Üstad bana önce yaşımı sordu. "Yirmi yaşındayım Üstad'ım" dedim. Mübarek eliyle başımı sıvazladı. Sonra, "Ben çok hastayım. Eğer hasta olmasaydım, seni bir ay yanımda bırakacaktım" dedi. O andaki mutluluğumu ifadeden acizim şimdi. Bu benim için en mesut ve bahtiyarlık anıydı. Artık yetimliğim sona ermiş, babadan daha muhterem bir üstadı bulmuştum.

Bu arada garip bir şey olmuştu. Üstad, beni eve getiren Osman'a "Sen kimlerdensin?" diye sordu. Osman da "Nuri Benli'nin oğluyum efendim" diye cevap verdi. "Acayip, sen bizim Nuri'nin oğlu musun?" diye cevap vermişti Üstad. Ben dönüşte yolda, Osman'a, bunu anlayamadığımı söyledim. Fakat Osman bana cevap vermedi. Otele varınca babasına sordum. "Üstad Osman'ı tanımadı?" dedim. Meğerse bir yaraya dokunmuşum. Babası hiddetle "Hz. Üstad, Risale-i Nur'a hizmet etmeyenleri, tembelleri, gafilleri tanımaz! Niye tanısın ki! Zihninde böyle adamlara niye yer versin ki!" diye söylenerek üzüntüsünü dile getirmeye başladı. Üstad'ın Osman'ı tanımama esprisini geç de olsa anlamıştım; ama bilmeyerek hem Osman'ı hem de babasını üzmüş oldum.

Rahmi Erdem İzmirliyle: (Soldan) Saffet Yılmaz, Nasuh Demirel, Mehmet Batmazoğlu, Ömer Özcan, İbrahim Yanç, Rahmi Erdem, Şerafeddin Kartal, Yaşar Eren, Rıza Çakmak. 2008

Sonra otelin terasına çıktım. Hâlâ heyecanım geçmemişti. Üstad'ı düşünüyorum, onun manevi şahsiyetini idrak etmeye çalışıyordum. Dünyam çok değişmişti. Ruhum büyülenmişti. Artık onun takip ettiği, ders verdiği hizmet tarzı ve metodunu takip edip hizmetteki yerimi Allah'ın izniyle almak istiyordum. Bu yolun yolcusu, kara sevdalısı olmak için Rabbime niyazlarda bulunuyordum.

Sonra otele Zübeyir Ağabey çıkageldi. Pırl pırl bir yüz, gür bıyıklar, kartal bakışlar, yay gibi bir vücut... Gökten yıldırımlar düşse korkmayacak ve inancından bir adım geri atmayacak bir iman hâli sergiliyordu.

Zübeyir Ağabey benimle epey ilgilendi. Hususi alakası beni memnun etmiş ve çok etkilemişti.

Gitme vaktim gelmişti. Zübeyir Ağabey'le vedalaştım ve Isparta'dan ayrıldım.

ÜSTAD'IN SELAMI VE HİMMETİ

1958'de Üstad Hazretleri'ni Isparta'da ziyaret ettikten sonra, Bozkır'a, ziraat teknisyenliği görevime döndüm. 30 Haziran 1959 tarihinde ise askere gittim. Yedek subay öğrenciliğimi Polatlı Yedek Subay Topçu Okulu'nda yaptım.

Polatlı'ya sevk edilmeden, intikal dönemi içinde, Ankara Doğu Matbaası'nda basılan *Tarihçe-i Hayat* ve *İşârât-ül İcâz* kitaplarının basımında Mustafa Türkmenoğlu Ağabeylere yardımcı oldum. Oradaki Nur talebelerinin ihlâs, samimiyet, feragat, fedakârlık, zühd ve takva hâlleri beni çok etkilemişti.

Polatlı'da üç ay kaldıktan sonra 30 Eylül 1959 tarihinde Çorlu 447. Top. Tb. Kumandanlığı'na iltihak ettim. Çorlu'da hemen bir ev tuttuk ve evimizde derslere başladık. Erattan ve subaylardan epey iştirakler başladı. Sonra askerî birlikte bir mescid açtık. Cuma namazlarını orada kılmaya başladık. Böyle güzel bir hizmet başlamıştı.

27 Mayıs 1960 İhtilal'nın arefesi günleriydi. Daha önceleri olduğu gibi, yine "Erlerin bütün her şeyi aranacak" şeklinde bir emir gelmiş. Neticede, erlerin üzerinde Kur'an cüzleri, Elifba, Risale-i Nur çıkıyor ve bunları benden aldıklarını söylüyorlar.

Hemen Alay Adli Subaylığı'na sevk edildim. O sırada da Ispartalı Ali isminde Hafız bir kardeş izne gidiyordu. Yolda ona rast geldim. Üstad'a selam söylemesini ve durumu arz edip dua etmesini hassaten tembih ettim.

Alay Adli Subaylığı'na geldiğimde baktım ki görevli hâkim, Oflu Nur talebesi Hayati Saral'ın kardeşi Yılmaz Saral... Çok rahatlamıştım. Bu arada Alay Kumandanı telefonla Hâkim Yılmaz Saral'ı mütemediyen sıkıştırıyordu. O da oyalıyor, gereken cevapları veriyordu. Bu sırada kolordu merkezinden bir hâkim geldi, toplanan risaleleri cebine koydu, bana da bir şey demeden kalktı gitti. Hadise de böylece kapanıp bitmiş oldu.

Ispartalı Ali izinden döndü ve Üstad'ı ziyaretini anlattı. Üstad'a gitmiş. Huzura girer girmez, Üstad, "Çorlu'da bizim küçük Rahmi ne yapıyor? Ona selam söyle korkmayın!" demiş. Sonra meselemizle ilgili bir ayet-i kerime okuyup manasını da söylemiş. Bu hadiseyi Allah'ın lütfuyla, Üstad'ımızın himmeti ve duasıyla atlatmış olduğumuzu anladım ben o zaman.

ÜSTADI İKİNCİ DEFA İSTANBUL'DA GÖRDÜM

Çorlu'da büyük bir aşk ve şevkle askerlik hizmetimize devam ederken, hafta sonu tatilinden istifade ederek, çok kere olduğu gibi, arkadaşım Seyfeddin Kavukçu ile beraber, 1 Ocak 1960 günü İstanbul'a gittik. O gün İstanbul'da farklı bir hareketlilik vardı. İnsanlar grup grup toplanmışlar gazetelere bakıyorlardı. Biz de baktık. İstisnasız bütün gazetelerin manşeti şuydu: "Bediüzzaman İstanbul'da"

Büyük bir sevinç ve memnuniyetle hemen Üstad'ın kaldığı Piyer Loti Oteli'ne gittik. Hemen iki kişilik yer ayırtarak oradaki Nur talebeleriyle beraber olma imkânı bulduk. Otelin içi ve dışı tamamen dolmuştu. İstanbul sanki ayakta idi. Biz de Bediüzzaman Hazretleri'ni bir kere daha görebilmek, mübarek ellerini öpüp duasını almak aşkıyla otelden bir an dahi ayrılmadık.

Bu arada Av. Bekir Berk ve Av. Necdet Doğanata otelin lobisinde *İhlâs Risalesi*'ni sırayla okuyorlar, büyük bir alaka ve merakla dinleniyorlardı.

Üstad Hazretleri'nin otelden ayrılma vakti gelmişti. İki avukat talebesinin kollarında odasından çıkıp yavaş yavaş otelin koridorunda yürümeye başladılar. Müthiş bir kalabalık ve bir gazeteci ordusu vardı. Gazetecilerin rahatsız etmemeleri için Üstad şemsiye altına alınmıştı. Birçokları gibi ben ve arkadaşım Seyfeddin, pardösülerimizi açıp gazetecilerin fotoğraf çekmesine mani olmaya çalışıyorduk.

Muazzez Üstad'ımız arabaya doğru ilerledi ve arka koltuğa oturdu. Bu sırada Zübeyir Ağabey elinde bir sepetle vakar içinde taksiye doğru ilerledi. Biz de mübarek Üstad'ımızı bir kere daha görme bahtiyarlığımıza erdiğimiz için Allah'a şükrettik.

Askerliğimi 27 Mayıs 1960 İhtilalı'nın yapıldığı günlerde tamamladım. İhtilalın gölgesine bazı sıkıntılarla da olsa terhis tezkeremi aldım. Doğruca İstanbul-Süleymaniye Dershanesi'ne gittim. Hiç kimse yoktu. Meğer bütün ağabeyleri Balmumcu Askerî Garnizonu'na toplamışlar, gözaltında tutuyorlarmış.

DOĞU İNSANI BENİ BÜYÜLEDİ

Askerlik hizmetimi tamamladıktan sonra Ziraat Bakanlığı'na müracaat ederek görev istedim. 26 Temmuz 1960 tarihinde Bitlis Teknik Ziraat Müdürlüğü'ne tayinim çıktı. Biraz şevkim kırılmıştı. Çünkü o ana kadar Türkiye'nin doğusu benim için meçhuldü. Doğu ile alakalı duyduğum mahrumiyet söylentileri beni tereddüde sevk ediyordu. Sonra, bana Risale-i Nur'u tanıtan dayım Abdullah Tekin'le istişare ettim.

Dayım beni Doğu'ya gitmem için ikna etti. Şöyle demişti dayım: "Ne demek mahrumiyet! Bediüzzaman o beldelerde doğup büyümemiş mi? O, oralara sığmış da sen niye yaşamıyorsun o mübarek yerlerde!"

Dayım hassas noktalarıma dokunmuştu.

Biletimi aldım ve Konya'dan Kurtalan'a doğru uzun tren yolculuğuma başladım. Bu bilet ve tren, "Hayatımın bir devrine" doğru taşıyordu sanki beni.

Rahmi Erdem'in dayısı Abdullah Tekin, yeğinine Nurları tanıtmış ve şarka gitmesi için ikna etmişti

Dört gün süren yolculuktan sonra gecenin yarısında Siirt'in Kurtalan ilçesine vasil olduk. Işıklıdırma yok... Her taraf karanlık bir vaziyette... Yorgunluk, yabancılık ve karanlığın verdiği karmakarışık hislerle kader-i İlahînin hakkımda çizdiği yolda süratle gidiyordum. Bir müddet yürüdükten sonra bir kamyonun üzerinde yerimizi aldık.

Beş altı saat gittikten sonra sabah namazı vakti girmişti. Kamyonun üstündeki yolcular şoföre, “Dur, namaz kılacağız” dediler. Şoför işi biraz geciktirince, yolculardan biri şoför mahallinin küpeştesine hızla ve kuvvetlice vurmaya başladı. Bir taraftan da, “Şoför dur!” diye bağıyordu. Şoför hemen durdu. Ben büyülenmişim. Bu dinî hassasiyetten ötürü çok etkilendim. Burada büyük bir imanın tezahürünü görmüştüm. Bu tesir ile şark insanı için söylenen menfi ve maksatlı sözlerin yalan olduğunu düşünmeye başladım.

Bitlis’e vardığımızda üst başımızın toz toprak içinde kaldığını fark ettim. Otelde temizlendikten sonra, Teknik Ziraat Müdürlüğü’ne gittim. Müdür beni Vali Bey’e götürdü. Vali de tayinimi Bitlis’in Van Gölü kenarındaki şirin ilçesi Tatvan’a çıkardı. Görev yapacağım yer Tatvan olmuştu.

Tatvan’a gittim. Nüfus memuru Ziya Bey’in yardımı ile tek odalı bir ev bulduk. Fakat ev sahibi, Ziya Bey’e “Beyim ben bu zata evimi vermem, bunun başı açıktır” dedi. Ancak Ziya Bey kefil olduktan sonra evi kiralayabildik.

Fakat başka bir gün ev sahibi beni görmeye geldiğinde, benim namaz kıldığımı görünce çok pişman olduğunu, eğer evlenmek istersem bütün masraflarımı karşılayabileceğini söyledi ve benden özür diledi. Anladım ki, basit gibi görünen bu hadise ve sözler, doğu insanının memura bakış açısını özetliyordu. Yaşadığım hadiseler beni adeta büyülüyor, buraları ve insanlarını sevdireliyordu.

Tutuğumuz bu mütevazı ev, bölgede Nur hizmetlerinin başlangıcı, menşei ve çekirdeği hükmündeydi artık. Hemen dersler yapmaya başladık. Kısa bir sürede hizmet, umumi bir ilan halini aldı. Yeni arkadaşlar edindik. Eski alakadarlar şevk ve kuvvet bulup ortaya çıktılar. Tatvan’ın uzun kış gecelerinde, metrelerce karlara bata çıka derslere geliyordu insanlar. Tatvan’da kaldığımız on bir ay içerisinde Risale-i Nur’u duymayan hiç kimse kalmadı elhamdülillah. Rahmetli Hacı Kadri Kalender, o zaman Tatvan’da ve Doğu’da kaldığım on sene zarfında, her türlü kahrımızı, zahmetimizi çeken isimsiz bir kahramandır.

ÜSTAD’A BAĞLILIĞIM ARTIYORDU

Tatvan’da görev yaparken köylere vazife icabı geziler yapıyorduk. Ne yazık ki koca müessesenin sadece bir tek jip’i vardı. Bu yüzden bazen yürüyerek de gidiyorduk köylere. Gittiğimiz köylerde halkın, memur’un sınıfına kerhen ve soğuk davranmaları hemen dikkati çekiyordu. Ama vakit girdiğinde namazımı kılmak için kalktığımda, aynı insanların hasbi, kalbi ve tebessümle mukabelelerini bir görmek lazımdı. Bunlar beni çok etkiliyordu.

Aslında Doğu halkına yakınlaşmanın, onlarla bütünleşmenin formülü apaçık ortadaydı. Yaşadığım her hadise gözümü açıyor, seneler evvel bu güzel memleketin bütünlüğü için, sebep ve çareleri teşhis eden Bediüzzaman’a olan hayranlığım ve bağlılığım daha da artıyordu.

Bediüzzaman Hazretleri’nin şu sözlerini, yaşadığım hadiselerin fiilen tefsir ettiğini çok net görebiliyordum:

“Memleket dahi bir hanedir ve vatan dahi bir millî ailenin hanesidir. Eğer iman-ı âhîret bu geniş hanelerde hükmetse, birden, samimî hürmet ve ciddî merhamet ve rüşvetsiz muhabbet ve muavenet ve hilesiz hizmet ve muaşeret ve rıyasız ihsan ve fazilet ve enaniyetsiz büyüklük ve meziyet o hayatta inkişafa başlarlar.”¹

Yaşadığım bir kaç hadiseyle konuyu açayım:

Bir gün dairemize bir köy muhtarı geldi. Şapkasını koltuğunun altına sıkıştırmış vaziyette selam verdi içeriye girdi. Neyse işini yapıp gönderdim. Yan masada oturan benden daha yaşlı memur arkadaş bir iç geçirdi: “Ah! Gel de Halk Partisi’ni arama! Bu muhtar İnönü devrinde bu daireye böyle girebilir miydi? Ayağımızı öpercesine iki büklüm girerdi” dedi. Ben, “Arkadaşım bu muhtarın bu daireye zilletle girmesi bize ne kazandırır? Hâlbuki bu muhtar köyüne gittiğimizde biz en çok alaka gösterenlerden birisidir. Lütfen haddimizi bilelim” deyip onu susturdum.

1960 yılındaydı. Nüfus sayımı yapılıyordu. Ben de bir dağ köyünde görevliydim. Dönüşte muhtar üç atından istediğimi binerek dönmemi kendisi teklif etti bana. Dönerken yolda başka görevli arkadaşlarla karşılaştım. Onlar yayan geliyorlardı. Beni atla görünce canları sıkıldı. Birisi hiddetle, “Seni şikâyet edeceğim. Sen köylerde Nurculuk propagandası yapıp şahsi nüfuz temin ediyorsun” diye bağırdı.

¹ Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 299.

İşte sıkıntı burada başlıyordu. Dininden, imanından, örf ve âdetlerinden kopmuş olan bu mektepli nesiller, kendi halkıyla arasına örülen duvarları aşamıyorlar, sonra da şikâyet ediyorlardı.

Bir yaz günü, hububata zarar veren “Banbul” isminde bir haşerenin mücadelesi için bir köyde toplanmıştık. Ev sahibi adamcağız, bir kova ayran yapmış getirdi. Fakat kovanın ağzı açık olduğundan ayranın üzerine toz kaplamış. Adamcağız o ayranı karıştırıp, bir bardakla ilk memura uzattı. Aldığı cevap şu oldu: “Ben bu pis ayranı içmem.” Nahoş bir durum olmuştu. Hemen ileri atılıp, “Dayı bardağı bana ver” dedim. Sesli olarak “Yâ Rabbi! Rahmetin ne yücedir ki kan ve fişkı ortasından bu menfaatli ve gıdalı nimeti bize ihsan etmişsin” dedim ve ayranı içtim.

Bir ara Teknik Ziraat Müdürüm Hami Bey beni dışarıya davet etti. “Rahmi Bey! Seni tebrik ederim. Devletin haysiyetini kurtardın. Ben bu arkadaşlarla aranızdaki bu kadar farkı anlayamıyorum” dedi.

Yine bir gün, bir gezimizde Vali Bey köylülere, “Amerikalılar Ay’a gidiyor; ama siz yerinizde sayıyorsunuz” dedi. Tabii Ay’a gidilebileceğini köylülerin akılları almıyordu. İçlerinden Kâmil Ağa: “Ay’a gidilmez beyim” deyiverdi. Birden Vali ile köylü arasında soğuk bir hava esmişti. Neyse ben hemen araya girdim ve 20. Söz’deki gibi, Hz. Süleyman kısasını Kâmil Ağa’nın anlayacağı şekilde açıkladım. Bu tarz izah köylünün çok hoşuna gitti ve Vali’ye aklının yattığını itiraf etti.

İşte verdiğim misaller gibi çok hadiseler yaşayarak, 11 ayım Tatvan’da gelip geçmişti.

BITLİS HAPSİ HAYATIMIN ON SENESİNİ VAKFETMEME VESİLE OLDU

Tatvan’da hizmetler hızla inkişaf ederken, bir gün Risale-i Nur okuduğum, dinime imanıma hizmet ettiğim için, evim arandı. Bir katil, bir cani gibi tevkif edildim. Mahkemede, halkla kaynaşmam, memurlar kulübünde oturmayıp kumar oynamayı dahi aleyhimde delil olarak gösteriliyordu. Hadise şöyle olmuştu:

1 Ağustos 1961 tarihinde, bir dostumun dükkânında imanî dersler okurken, ilçenin emniyet komiseri, “Evinde aramaya yapacağız” diye beni çağırdı.

Geceyi emniyette geçirdim. Fedakâr ve samimi ders arkadaşlarım olan Hasan Sağnıç, Kadri Kalender, Necmeddin Sözbilici, Kemal Değerli, Halis Kuş, M. Ali Oto, İsmail Nurpolat iman hakikatlerinin feyzine henüz varmaya başlamışlarken, kendilerini emniyetin loş ve küf kokan binası içinde buluverdiler. Günlük kazanıp o gün yiyen bu masum insanları, bütün mesuliyeti üzerime alarak, salıvermesini komiserden rica ettim. Komiser Seyfeddin Bey inançlı biriydi. Yanıma sadece Hasan Sağnıç’ı yoldaş vererek diğerlerini serbest bıraktı. Bize de hiç eziyet etmedi.

Nezarete alınmamızla birlikte, Tatvan’da büyük bir heyecan ve hareket husule gelmişti. Bitlis’ten vali ve emniyet müdürü tahkikata nezaret etmek için Tatvan’a geldiler. Sanki öyle bir suçlu yakalamışlardı ki biraksalar devleti tar-u mar edecekti(!)

Ertesi gün Bitlis’e sevk olunduk. Hapishanede önce bizi traş ettiler. Sonra hapishanenin oval şeklindeki bir deliğinden bir eşya gibi içeriye atıldık. Üzerimize kapanan beş kapıdan sonra bir koğuşa verdiler. Koğuştan çok kalabalıktı. O kadar kalabalıktı ki kapılar zor örtülüyordu. Ranzalarda zaten yer yoktu. Ancak tuvaletin önünde tek yataklık bir yer gösterdiler bize.

Baktım mahkûmlar kendi aralarında bize bakıp konuşuyorlar... Hasan’a “Ne diyorlar, dinle bakalım” dedim. “Her kim olursa olsun buraya gelen yerde yatmak zorundadır. Fakat Bunlar Bediüzzaman’ın talebeleridir. Bunları yerde yatırmak günahdır” diye konuşuyorlarmış. Sonra iki mahpus ranzadan yataklarını yere indirdiler. Bize ikişer kişinin yattığı ranzalardan yarımsar yer verdiler. Bu durumda geceleri yatakta dönme imkânımız olmuyordu. Alışkın olmadığım sabit yatma mecburiyeti benim uykularımı kaçırıyordu.

Üstelik hapishane gayet pisti ve su yoktu. Abdestimizi bile, Şirin ismindeki 15 yaşında bir çocuk mahkûmun, su borularından nefes kuvvetiyle çekip, ibriğe doldurduğu su ile alabiliyorduk.

Bitlis Cezaevi’nde 3,5 ayımız geçti. Bu sırada risaleleri ciddi olarak okuma imkânı buldum ve mahkûmlara iman hakikatlerini anlatmakla meşgul olduk. Mahkûmlar en çok “Kader Meselesini” soruyorlardı. İşledikleri günahların suçlarını nihayet kadere verip rahatlamak istiyorlardı. Bir de, bizim dinî kitap okuduğumuz için Ağır Ceza’da yargılanmamızı bir türlü akılları almıyordu.

15 Kasım 1961 tarihinde Bitlis Cezaevi’ne, mahkemenin hakkımızda tahliye kararı geldi. Dışarı çıktık. Artık resmen sabikalı olmuşum. Tatvan’daki iman ve ahiret arkadaşlarım kendilerine bir zarar gelir endişesiyle, ilk gün beni evlerine kabul edemediler. Bir otelde kaldım.

Otelde Patnos Belediye başkanı Kerem Şahin isminde bir zatla tanıştım. İnançlı, iyi kalpli bir insandı. Başımın altına başını koydum. Bana “Patnos’a gel” dedi. İlk fırsatta Patnos’a gittim.

Müteaddit defalar Patnos'a gittikçe beni Kerem Bey'in oğlu Hacı Ensari, Merhum Muzaffer, Terzi Memduh Haser, Süleyman Yıldız, Şemseddin Esin gibi zatlar karşıladılar. Nurlara ciddi olarak sahip çıktılar. Hususen Merhum Terzi Memduh Haser beni her zaman evinde misafir ederdi. Sonradan duydum ki evlerinin kifayetsizliğinden kendisi ve çocukları kömürlükte yatıp bize yataklarını verirlermiş.

Tahliyeden sonra bir gün yolda giderken, "Rahmi Bey!" diye birisi seslendi. Mal Müdürü Cevdet Daniş Bey'di. Bana, "Siz hapisteyken Ziraat Bakanlığı'ndan şahsınıza gelen ikramiye parasını iade etmedim. Sizin zulme uğradığınızı biliyordum. Gelin paranızı alın" dedi. Böylece kimseye yüzü dökmeden o parayla memleketime gidebildim. Zaten tahliyeden sonra vekâlet emrine alınmıştım. İşimi kaybetmişim.

Üç buçuk sene devam eden Bitlis Mahkemesi, birçok heyetin değişmesi neticesinde, 16 Aralık 1964 senesinde beraatla sonuçlandı. Bu Bitlis Davası, benim için dönüm noktası olmuş, hayatımın on senesini bu hizmete vakfetmeme vesile olmuştur.

Tahliye kararından sonra memleketim Bozkır'a gittim. Kaza merkezine girişteki jandarma karakolunda barikat kurup beni karakola çağırıldılar. Buradan nereye gideceğimi sordular.

Ben daha memleketime gelmeden, gideceğimi haber alıp akrabalarım beni sormuşlar. Herkes korkmuş. Bana nasihat edenlerin haddi hesabı yoktu.

ARTIK VANLIYIM

Bitlis beraatımdan sonra, Doğudaki hizmetlerimi engellemek için beni Kastamonu'ya tayin ettiler. Önce Van'a gittim. Vanlılarla hazin bir vedalaşmadan sonra Ankara'ya geldim. Hemen Kastamonu biletimi aldım cebime koydum. O sırada Zübeyir Ağabey, Hacı Bayram Camii yanında bir yerde kalıyordu. Kendisine uğradım ve durumu arz ettim. Birden ayağa kalktı, iki elini havaya kaldırıp "Kardeşim! Bir insan paralandı, PARALANDI!" dedi. Yani, "Bir insan biraz para sahibi oldu mu paramparça olur" diyerek zarif bir şekilde beni ikaz etti. Sonra bana, kendi irade ve ihtiyarımla karar vermem gerektiğini, Üstad Hazretleri'nden misaller vererek izah etti.

Ben de, "Doğunun kalesi Van şehrine yerleşmek üzere gideceğim" diye kararımı verdim. Hemen garaja gidip Van'a geri dönüş biletimi aldım.

Van Kalesi, Horhor Harabeleri, Zernebat Suyu, Erek Dağı benim mekânım olacaktı. Bundan sonra "Konyalı Rahmi" olarak değil de "Vanlı Rahmi" olarak bilinecektim. Öyle de oldu.

Tekrar dönüşüm, insanlar üzerinde çok müspet tesir bırakmıştı. Devlet maaşını terk edip iman Kur'an hizmetine dönen muzaffer bir insan intibai vermişti.

Van'a ilk geldiğimde, Üstad Hazretleri'nin Cumhuriyet'ten sonra kaldığı Nurşin Camii'nde kaldım. Yatağımı caminin bir köşesine koydum. Tatvan tevkifimizden sonra yorganım kaybolmuştu. Ben de caminin battaniyeleriyle idare ediyordum. Rahmetli Hamid Kuralkan, "Sana bir yorgan alsak, artık Van'dan hiç gitmezsin" diye latife yapardı bana.

Nurşin Camii kerpiçten bir yapı... Önü ve arkası bahçelik... Öyle azamet ve heybeti yok; ama manen çok sıcak ve lahuti... Bu cami Bediüzzaman'ı misafir etmiş, ona mesken olmuş bir mekân.

Van'daki on senelik ikametimde hiç sıkılmadım diyebilirim. Çünkü Van insanı çok sıcakkanlı, misafirperver, munis, riyasız nadir fitratlıdır. Hususen Üstad'ı yakından tanıyan Molla Hamid, Ali Çavuş, Molla Münevver, Çaycı Emin, Şeyh Reşit Güleşer ve bunlara ilaveten Hamid Kuralkan, Celal Alıcı, Selahaddin Akyl, Cahid Ünsal, Erol Kuralkan, Hacı Balâ, İbrahim Uzun, Ali Lâleli, Kasım Toker gibi zatlarla feyizli dersler okumak ve onların hatıralarını dinlemek bana gurbeti unutturuyordu.

Hatta Zübeyir Ağabey bana bir mektup yazarak, bu zatların hatıralarını tespit etmemi istemişti.

Van'da maişetimi temin için Selahaddin Akyl'ın dükkânında 150 lira maaşla çalışıyor, ona yardım ediyordum. Her hangi bir hizmet zuhur ettiğinde izinli sayılıyordum.

Nurşin Camii'nde altı ay kaldım. Kış mevsimi girmiş, şubat ayına gelmiştik. Hava çok soğuktu. Ramazan-ı Şerif de girmek üzereydi. Mecburen Boyaoğlu Camii'ne taşındım. Oranın az çok meşrutası ve küçük bir sobası vardı. Caminin imamı Ahmed Yücel, Nurlara dost ve fedakâr bir insandı. Orada bekâr iki talebesi Hakkı ve İbrahim ile kalmaya başladım. Fakat Ramazan boyunca Van'ın fedakâr Nur talebelerinden Celal Alıcı beni evine aldı. Orada Ramazan misafiri oldum. Ramazan bittikten sonra, Celal Alıcı'nın evinden tekrar Boyaoğlu Camii'ne geçtim.

1960 senesinde bir dava vesilesiyle Van'a gelen Av. Bekir Berk'in, Rahmi Erdem ve bir grup Vanlı Nur Talebesiyle çektiğimiz oldukları bir hatıra fotoğrafı. Av. Bekir Berk ve Rahmi Erdem ayakta ortada.

Oturanlar (soldan): Hamid Kuralkan, Muzaffer Küçükyıldız, Muammer Gabalı, Celal Alıcı, Cahid Ünsal, Kaya Bey

Ben her ayın on beş günü Van'da kalıyor, kalan on beş günde de Van'ın, Bitlis'in, Ağrı'nın kaza ve köylerine gidiyordum. Oralarda Risale-i Nur dersleri yapıyorduk. O yıllarda maddi yoksulluk vardı. Hayat seviyesi çok düşüktü. Bilhassa benim gibi alışık olmayanlara, oralarda gece misafir olmak çok zorluklarla doluydu. Bir gün bunu Zübeyir Ağabey'e açtım. Bana "Aman kardeşim, köylere gittiğin zaman, pireleri D.D.T. ile öldürme. Yorganını pencereden silkele onlar uçar gider" demişti. Üstad'ın mahlûkata karşı, şefkat-ı imaniyeden gelen dersine ayna oluyordu.

Bir gün beni emniyete çağırdılar. Kaldığım camiyi aramaya başladılar. Fakat bir şey çıkaramadılar.

Camide bir müddet daha kaldım. Sonra rahmetli Hamid Kuralkan "Sana bir ev tutalım. Biz de gelir orada dersler okuruz" teklifini yaptı. Kullanılmış bir halı satın aldık. Selahaddin Akyl'ın dedesi Hacı Hüseyin Efendi'nin, bahçe içinde bulunan kerpiçten yapılmış bir evine taşındım. Böylece Van'ın ilk Nur dershanesi açılmış oluyordu.

KUYUYA FARE DÜŞSE...

Zübeyir Ağabey'le irtibatım hiç kesilmedi. Kendisiyle çok önemli hatıralarım var. Bir tanesini anlatayım:

Bir gün kendisini Van'a davet ettim. "Ağabey Van'a gidelim. O havalideki hocalara Risale-i Nur'u anlatalım" dedim. Bana şöyle dedi:

"Kardeşim, ben Üstad'ın muhabbetiyle kendimden geçmişim. Onlar bakarsın bu muhabbeti kıskanır, beni imtihana kalkarlar. 'Bir kuyuya bir fare düşse, kaç kova su çıkarılırsa su temiz olur?' gibi bir soru sorsalar, ben de bunu bilemem. O zaman sorun olur. Ama sen onların dilinden ve halinden anlarsın. Sen git."

Kendisiyle vedalaştım. Tatvan'a vasıl oldum. Tatvan'da dost bir hocayla mülaki oldum. Hoca'ya Üstad'ı muhabbetle anlatmaya başladım. Hoca çok şaşırıldı. Bana, "Rahmi Bey! Ben bu Said Nursi'nin talebelerini anlamıyorum. Altı ay bu risaleleri okuyan bir talebe, insanın yanında allame gibi konuşuyor" dedi. Sonra, "Şimdi benim de sana bir soru var. Bir kuyuya bir fare düşse, kaç kova su çıkarılırsa su temiz olur?" dedi.

Bir hoş olmuşum. Tebessüm ettim. Ona "Hocam siz daha iyi bilirsiniz. Cevabımı bize söylerseniz biz de öğrenmiş oluruz" dedim ve bahsi kapattım.

VAN CEZAEVİ

10 Temmuz 1962 senesinde, “Risale-i Nur Sönmez” adıyla, Üstad’ımızın en keskin mahkeme müdafaaları İstanbul’da tab edilmişti.

Selahaddin Akyıl, küçük çaplı olan bu kitaptan, Özalp ilçesine, İran asıllı Kuli Yapıcı adında bir kahveciye, her nasılsa sehven gönderiyor. Kahveci de kasten kitapları götürüp emniyete teslim ediyor. Hemen Özalp Savcılığı’na gittim, bir dilekçe ile başvurup kitaplara sahip çıktım.

Neticede dosya 6 Nisan 1964’de Van Ağır Ceza Mahkemesi’ne intikal ettirildi.

Van Ağır Ceza Mahkemesi’nde çok şiddetli geçen ilk celsede, Savcı Necati Coşkuner, dört sayfalık, baştan sona hezeyan, kin, iftira ve gazez dolu iddianamesini okudu. Sonra eliyle beni işaret ederek “Bu sanık dışarıda kaldığı müddetçe, emniyet-i umumiye her an ihlal edebilir. Tevkifini talep ediyorum” dedi. Ve hiç beklemediğim bir anda tevkif edildim. Bu talepten sonra hızla yerimden kalkıp “Savcıya, bu haksız, garazkâr talebinin sebeplerini mahkeme huzurunda sormak istiyorum” dedim. Ok yaydan çıkmıştı. Daha birçok şeyler daha söyledim hiddetle. Avukatım sakın olmam için yerime oturttu beni. Hiç beklemediğim bir anda tevkif edilmişim.

Önce beni Van Çarşı Karakolu’na götürdüler. Kibar bir insana benzeyen komiser, “Geçmiş olsun, suçun nedir?” diye sordu. “Risale-i Nur okumak” dedim. “Ben bu mezheplerden bir şey anlamıyorum” dedi. Belli ki İslamî kültürü, bilgisi yoktu. Hâlâ kabına sığamıyordum. Sınırlı bir şekilde, “Komiser Bey! Mezhepler, Sahib-i Şeriat’ın gösterdiği nazarî düsturların tarz-ı tefehhümünden ileri gelmiştir” dedim. Komiser “Bu tariften bir şey anlamadım” dedi. “Anlamadınızsa bir kere daha tekrar edeyim!” dedim. Ve aynı cümleyi tekrar ettim. “Ben bu gençle münakaşa salahiyetini kendimde göremiyorum” diyerek bahsi kapattı. Bana, “Açmısın?” dedikten sonra, polislere bir porsiyon kebab söyledi. Ben, mezhepleri kabul etmediği için, bu komiserin kebabını yemedim.

Komiser beni hapishaneye gönderdi. Çok acıkmıştım. Kuru bir ekmek getirdiler, onu suya batırarak yemeye çalıştım.

Beni tevkif ettiren Savcı Necati Coşkuner bir gün sonra hapishaneye geldi. Beni müdürün odasına çağırtdı. Buna memnun olmuşum. Duruşmada yarım kalan fikir düellomuzu devam ettirmek için fırsat yakalamıştım. Hiç bir fikrî endişem yoktu.

Söze savcı başladı: “Benim görevim seni mahkûm ettirmektir. Seninle sonuna kadar uğraşacağım” dedi. “Neden peşin hükümlerle adalet müessesine gölge düşürüyorsunuz? Siz kamu hukukunu korumakla mükellef olduğunuz gibi, masum insanların da hukukunu korumak ve kollamakla mükellefsiniz” dedim. “Siz laikliğin tahribine çalışıyorsunuz. Bu bakımdan suçlusunuz” dedi. Anlaşıyordu ki bilgisi araştırmaya değil de garazkâr yayınlar yapan bazı gazetelerden geliyordu. Çünkü onların ağız ile konuşuyordu.

Kendisine, “Siz laikliği niye batıdaki manasıyla kabul edip tatbik etmiyorsunuz? Laik Cumhuriyet, bitarafane prensibiyle dinsizlere ilişmediği halde, siz neden dindarlara ilişiyorsunuz? Bu tezad değil mi?” dedim ve Ord. Prof. Dr. Ali Fuat Başgil’in laiklikle ilgili tariflerini kendisine aktardım.

Bana hiddetle, “Ali Fuat Başgil’in tarifini kabul edersek, bu memlekette inkılâplar tehlikeye düşer!” dedi. Ben de “Eğer inkılâplar bu milletin fitratına uygun ise hiç bir güç onu yıkamaz. Ama değilse, zaten kuvvetlenmesi mümkün değildir. Zira fitrat, fitrî olmayan şeyleri reddeder atar” diye mukabele ettim.

Konuşmamın sonunda savcı ayağa kalktı ve “Seni tebrik ediyorum. Davanı güzel müdafa ediyorun. Av. Bekir Berk’i getirmene lüzum yok. Sen de kendi müdafaanı yapabilirsin” dedi. Anladım ki maksadı beni yalnız bırakmaktı. Ben avukata ihtiyacım olduğunu belirtince, planım tutmadığını anladı: “Bunu iyi bil ki benim vazifem seni mahkûm ettirmektir” dedi ve kalktı koğuşları teker teker dolaşmaya başladı.

İRİ KIYIM KAMYON ŞOFÖRÜ

Tartışmamızdan sonra koğuşları tek tek inceledi ve en adi suçlulardan birer ikişer seçip beni onlarla aynı odaya koydu. Üstelik Lübnan asıllı iki Ermeni mahkûmu da koğuşumuza kattı. Ben o mahkûmların ve bilhassa Ermenilerin, bana kin ve adavetle baktıklarını hemen anladım. Kavga etmek için bahane arıyorlardı.

Bir ara ağızından, “Osmanlı” diye bir söz çıkmıştı. Ermenilerden biri hemen ayağa kalktı, “Burada Osmanlı’dan bahsedemezsin!” diye bağırıp beni tehdide yeltendi.

Bu hazin tablo bana çok dokunmuştu. Tehditten çok, kendi öz vatanında dinini yaşamak isteyen birinin suçlu muamelesiyle hapse atılması ve sahte para basmaktan devlete zarar veren, yabancı uyruklu Ermenilerin bu Türk hapishanesinde ona saldırması beni üzmüştü. Bu nasıl izah edilir, nasıl sindirilirdi?

Bunlar bu cesareti nereden alıyorlardı? Elbette bu küstahlık şahsî bir cesaret işi değildi. Cumhuriyet Türkiye'sindeki vazifelilerin içine düştüğü gaflet, çarpıklık, tezat ve kusuru resmediyordu bu tablo. Bu savcının Ermeniler eliyle benim ölümüne zemin hazırladığından da hiç bir şüphem yoktu. Beni yandıran, hüzne boğan, bu hazin tabloydu.

Bu Ermenilerle aynı koşu kalmak uykumu kaçırıyordu. Benim sabah namazıma kadar her şeyime karışmaya başladılar. Üstelik savcı kesin emir vermişti. Bana dışarıdan bir bardak su bile verilmeyecek, soyadım tutmayan hiç kimseyle görüştürülmeyecektim. Bir ara benim sürahime zehir koymaktan bahsettiklerini, yanımdaki mahkûm bana ayağıyla dürterek haber verdi.

Çok sıkıntılı bir durumdaydım. Artık tevekkül ve dua ile Allah'a iltica edip sabrediyordum.

Sonra beklemediğim bir anda, Allah bana bir trafik kazası sebebiyle hapse düşen, Yaşar isminde iri kıyım bir kamyon şoförünü imdadıma gönderdi. Önce ona kısaca durumu izah ettim. Kendisini fikren hazırladım. Savcıda bitmiş, kokuşmuş olan ruh cevheri, onda yaşıyordu.

Aynı gün sabah namazına kalktım. Ermeniler homurdanmaya başladılar. Birden Yaşar, bir kaplan gibi yatağından fırlayıp onların anlayacağı bir dille bir küfür savurdu. Bunu hiç beklemiyorlardı. Yaşar'ın mukabelesi onları susturmaya yetmişti. Namazımı rahatça kıldım. Yaşar arkamda muhafız gibi duruyordu.

Ben namazımı bitirdim. Yaşar Efendi gitti yatağına uzandı. Kendisine yaklaşım şefkatle, "Niye namazını kılmıyorsun? Bu güzel hizmetini böyle neticelendirmek olmaz. Haydi, kalk abdestini al sen de namazını kıl" dedim. Kalktı ve öyle yaptı. Allah razı olsun.

Sonra beklemediğim bir şey daha oldu. Bu zulümleri bana yapan savcıya, Boyacıoğlu Camii'nin arkasında oturan sakinlerin ileri gelen efeleri haber salmışlar: "Seni vurup İran'a kaçacağız" demişler. Savcı alel acele beni çağırdı: "Bu mahkemede hiç bir rolünün olmadığını, dosyanın aslında Özalp'ten geldiğini" anlatarak adeta benden şefaahat bekliyordu. Kendisine "Bu haberleri çıkaranların aramızı açmak için bunu yaptığını, elimden geldiği kadar bu tip hareketleri önleyeceğimi" söyleyerek kendisini rahatlattım.

Savcının dışarıdan bir bardak suyu bile bana yasak etmesinin inadına, Vanlı ahiret kardeşlerim, bana erzak gönderiyorlardı. Tabii bu o kadar kolay olmuyordu.

Bu iş için Ali Rıza Güllaç'ın kardeşi Faruk'u bulmuşlar. Faruk, cıva gibi bir çocuk. Hapishanenin dış kapısı açılır açılmaz, yayından çıkmış bir ok gibi fırlayıp erzak torbasını bana verip aynı hızla geriye kaçıyor. Bir defasında gardiyanlara yakalandı. Artık kurtuluşu yoktu. Gözünü korkutmak için dövüleceği kesindi. Fakat beklenmedik bir anda gardiyanların elinden kurtulup bir maymun çevikliğiyle oradaki bir kavak ağacının başına çıkıverdi. Yapılan uzun pazarlıklar sonunda, Faruk'un oradan indirilmesiyle hadise sulh içinde son buldu.

Sonra yine beklemediğim bir anda İlâhî bir lütuf daha gördüm:

Avukatım, Van Ağır Ceza Mahkemesi tarafından tevkif edildiğimi, Bitlis Ağır Ceza Mahkemesi'ne itiraz başvurusuyla bildirmişti. O mahkemenin hakikaten âdil olan reisi Adil Erdoğan Bey itirazı yerinde bulup büyük bir cesaretle: "Daha buradaki muhakemesi bitmedi. Bu ne rezalet!" diyerek tahliye telgrafını, Van Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Allah kendisinden ebediyyen razı olsun. Hürriyetime kavuşmama vesile olmuştu.

Tahliye telgrafı malum savcıyı şok etmiş. Bil mecburiye emri hapishane mübaşirine göndermek zorunda kalmıştı.

GELECEK NESİLLER BU İBRETİLİ TABLOLARI UNUTMAMALI

"Serçe kuşuna musallat olan atmaca, serçenin istidadını inkişaf ettirir" kaidesinde, bu bitmeyen baskı ve takipler bizde de aynı tesiri icra ediyor, şevk ve gayretimizi arttırıyordu.

Doğu'da kaza ve köyleri taramaya devam ediyor, Kur'an hakikatlerini muhtaç gönüllere götürmeye çalışıyoruz.

Yine bir gün, Van'da telgraf memurluğu yapan Nihat Bey'le bir seyahate çıktık. Nihat Bey aslen Malazgirtliydi. Van'da memurin zümresiyle ilgilenir, onların yalnızlıktan kurtulmasına çalışır, evinden hiç misafir eksik olmazdı. Van'da misafirperverliğin sembol ismidir.

Nihat Bey beni alıp ilk önce Erciş'e götürdü. Orada mü'min kardeşlerimizle ders ve sohbetler yaptıktan sonra Patnos'a geçtik. Mevsim kış, hava çok soğuk... Patnosluların bizi heyecanla beklediklerini gördük. Şeyh Hikmet isminde bir zatın tek odası bulunan evinde ders okuduk. Ders bitti ve çaylarımızı içtik.

Otelde bize yer ayırtmışlar. Otel çok vasıfsız... Yatak ve çarşafı çok kirli, yıkanmamıştı. Üstelik bize verilen odada bizden önce köyden kazaya gelen sarhoş öğretmenler kalmışlar ve her tarafı kirletmişlerdi.

Bütün hayatı tertemiz pırl pırl geçmiş arkadaşım Nihat Bey, yorganı açınca vaziyeti bütün dehşeti ile gördü. Beylik damarı ile söylenmeye başladı. Ben her hâlükarda yatmasını, eğer bu arkadaşların evleri müsait olsaydı bizleri misafir edeceklerini söyledim. Bu durumun bir imtihan olduğunu söyleyerek kendisini teskin etmeye çalıştım. Nihat Bey sözümü kesip "Ben böyle bir imtihanı kabul etmiyorum" dedi ve beni kaldırıp ders okuduğumuz eve geri getirdi.

Eve gelince kapıya bütün gücüyle bir tekme attı. Ev sahibi büyük bir korku ve dehşetle kapıyı açtı. Nihat Bey, Doğu'daki törelerin böyle olmadığını, her şeye rağmen bir çare bulup bizi öyle pis bir otele göndermemesi gerektiğini, bunun yanlış ve yakışıksız bir hareket olduğunu hiddetle söyledi.

Sonra sert ve kesin bir emirle, "Git, yatağın yoksa komşundan getir" dedi. Ev sahibi itirazsız söyleneni harfiyen yaptı. Yataklarımızı hazırlayıp sobayı yaktı.

Bu maceralı misafirlikten sonra sabahleyin Tutak ilçesi istikametine yöneldik. Yolda arabamız arızalandı. Kendimizi Tutak kazasına zor atabildik.

Tutak'ta, Patnos'taki o nahoş otel bile yoktu. Mecburen daha evvelden duyduğumuz, Maliye'de Veznedar Abdurrahman Akman isminde bir dostun evini sorarak bulduk. Abdurrahman Bey, kırk yaşlarındaydı. Kalın gözlük camları arkasından samimiyetle bize bakan meraklı gözlerle kapıyı açtı. "Buyurun" dedi. İlk sözüm, "Misafir kabul eder misiniz?" oldu. Biraz tereddüt geçirdi. Dışarıda kalmamak için mecburen kendimi tanıttım. Bizi içeri aldı. Gıyaben tanıdığını, görüşmenin bugüne nasip olduğunu söyledi.

Sohbetin arasında, köyden baldızının doğum yapmak için kendisine misafir geldiğini, lohusa olduğunu, evinin damının aktığını, bir tane sağlam odası bulunduğunu, oraya da bizi aldığını, çocuklarını ve hastasını damı akan başka bir odaya taşıdığını söyledi. Nihat Bey'le birbirimize bakiştık. Çok duygulanmıştık.

Hemen müsaade isteyip ayrılmak istedik. Fakat öyle samimi bir şekilde karşı çıktı ki ayrılamadık. Bu gecenin vaktinde bütün olumsuz şartlarına rağmen misafirlerini bırakmanın kendisi için bir hakaret ve züill olduğunu söyledi.

Göz yaşartıcı bir fedakârlıktı bu. Allah rızası için gurbeti, hicreti ihtiyar eden mazlum bir insana, Nur'un hatırı için kollarını, şefkat kanatlarını açmış Doğu insanının, en halis yüzü olan imanını, misafirperverliğini ve ihlâsını sergileyen bir ulvi tabloydu bu. Gelecek nesillerin bu ibretli tabloları unutmamaları gerektiğine inanıyorum.

Tutak'tan Ağrı'ya geçtik. Orada muhterem ilim adamı Molla Nusret Kocabay Hocaefendi'ye misafir olduktan sonra Erzurum, Erzincan. Ta Malazgirt'e kadar yolculuğumuz devam etti.

Artık Malazgirtli Nihat Bey ev sahibimizdi. Dayısı Ali Bey'in evinde misafir etti bizi. Orada bütün akrabalarına Risale-i Nur'u anlatıp bu tarihî kazada bütün dostlarımızı ziyaret ettik. Sonra Van'a döndük. Çok maceralı ve istifadeli bir seyahat olmuştu.

TERÖR BELASINDAN KURTULMANIN ALTIN FORMÜLÜ

Tarih 25 Kasım 1965... Van'daki evimdeyim. Telefonum bütün şiddetiyle çalmaya başladı. Sanki uğursuz bir haber verecekti. Ahizeyi elime aldım. Erciş'ten aranıyordum.

Öğretmen İsmail Nurpolat'ın bir tertip neticesinde nezarete alındığını, Erciş halkının bu zulme karşı şahlandığını, topluca bunu protesto ettiklerini öğrendim. Derhal kalkıp Erciş'e gittim.

Baktım bütün şehir ayakta... Üç bin kişi emniyet komiserliğinin etrafını sarmış. "Biz de Hz. Muhammed'in izindeyiz. Öğretmenimizi isteriz" diye haykırıyorlardı.

Topluluğa hitap ederek sakin olmalarını, herhangi bir taşkınlık yapmamalarını, bu memlekette âdil hâkimlerin bulunduğunu söyleyerek teskin etmeye çalıştım. Sonunda sükûnet buldular.

Mesele şuydu:

Erciş Ortaokulu'nda öğretmenlik yapan İsmail Nurpolat, talebelerine, "Peygamberin İzindeyiz" şiirini yazdırıp ezberlemelerini söylemiş. Bir kız çocuğun memur olan velisi, buna tahammül edemeyerek öğretmeni karakola şikâyet etmiş.

İsmail Nurpolat, Ercişlilerin bütün infial ve gayretlerine rağmen Erciş savcısı, kaymakamı ve jandarma komutanının işbirliğiyle tevkif edildi.

İster istemez şöyle düşündüm: Kafkasya asıllı olan Öğretmen İsmail Nurpolat'ın ecdadı, Rus emperyalizminden kaçıp dinlerini, inançlarını daha iyi yaşayabilmek için, çileli ve uzun bir hicreti göze almışlardı. Acaba geriye bırakacakları evlat ve torunlarının bir gün dinlerini yaşamak uğruna bu hallere duçar olacaklarını düşünmüşler miydi?

Bu tezat ve çarpıklığı anlamak mümkün değildi. Şark insanının fitratını okuyamayan veya inadına okumak istemeyen bu zihniyet, senelerce önceden Bediüzzaman Hazretleri tarafından, kitaplarında, belki de yüzlerce yerde şöyle ikaz ediliyordu:

"Ekser enbiyanın şarkta, ekser hükemanın garpta gelmesi gösteriyor ki, şarkın terakkiyatı din ile kaimdir. Başka vilayetlerde sırf funun-u cedide okuttursanız da, şarkta herhalde millet, vatan maslahatı namına, ulûm-u diniye esas olmalıdır. Yoksa Türk olmayan Müslümanlar, Türk'e hakiki kardeşliğini hissedemeyecek. Şimdi bu kadar düşmanlara karşı teavün ve tesanüde muhtacız."²

İşte terör belasını araştırmak isteyen sosyologlara ithaf olunur. Altın formül burada...

Neyse... İsmail Öğretmen'in validesi oğlunun bir canı, bir ırz düşmanı gibi tutuklanmasından sonra, ana yüreği dayanamamış ve beni istemişti. Kendisiyle Risale-i Nur'dan aldığım ders ve telkinlerin ışığında uzunca konuştum. Kısmen rahatlamıştı.

Bu teyzeden daha evvel, Tatvan'daki evinin bitişiğindeki arsayı, dersane yapmak için istemiştim.

Kendisinden ilk defa arsayı istediğim zaman, Tatvan'ın etrafındaki dağları göstererek, "Dersinizi oralarda yapın" demişti. Ben de, "O dağlarda bu dersleri kurtlara mı okuyacağız?" demiştim.

Bu hadise vesilesiyle teklifimi tekrar ettim. Fakat "Evimin yanında dersane yaparsanız, oğlumu tutarlar, tevkif ederler, başına tekrar bela gelir" dedi ve arsayı vermek istemedi. Ben kendisine, asıl bela ve musibetin imansızlık ve dinsizlik olduğunu, bizim başımıza gelenlerinse hakikatte ibadet ve sevaplı bir mükâfat olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Ama o, biricik oğluna ziyade şefkati yüzünden arsayı veremiyordu. Fecir zamanına kadar oturduk.

Bir ara dışarı çıktı. Ellerini kaldırıp "Ya Rabbi! Oğluma yanlış şefkat ederek, senin rızan için hizmet eden bu insanlara mani olmak istemem. Oğlum da senin yoluna kurban olsun" diyerek niyazda bulunmuş. İçeri girdi ve "İstediyiniz arsayı size veriyorum" dedi.

Bir buçuk ay içinde bu arsaya bir dersane yaptık ve açtık. Tatvan'da ekilen Nur tohumları neşv-ü nema bulmaya devam ediyordu.

Bu musibete maruz kalan İsmail Öğretmen'e, İstanbullu hamiyetli bir tüccar bir miktar para gönderiyor. Bakıyor ki para geri iade edilmiş. Tüccar bunu bir türlü anlayamıyor ve Av. Bekir Berk'in yazıhanesine geliyor. Bekir Bey de ihlâs ve istiğna düsturlarını izah edip onu tatmin ediyor.

İsmail Öğretmen cezaevinde iki aya yakın kaldı. Neticede davayı üstlenen Av. Bekir Berk'in de hazır bulunduğu ilk duruşmada, 29 Ocak 1966 tarihinde İsmail Nurpolat tahliye edildi.

Bu dava ve tahliye vesilesiyle Erciş'te bir bayram havası olmuştu. Her celsede civar kasaba ve köylerden, çok kalabalık gruplar mahkemeye gelip iştirak ediyorlar, İsmail Öğretmen'e sahip çıkıyorlardı. Ve böylelikle Risale-i Nur ilan edilmiş oluyordu.

ERZURUM "TUHFETÜR REDDİYE" DAVASI

27 Mayıs 1960 darbesini yapanlar, gittikçe inkişaf eden Risale-i Nur hizmetleri ve Nur cemaati aleyhinde akla hayale gelmeyen tertiplere başvurdular. Bu tedbirlerinden birisi de sonradan onları gülünç duruma düşürecek uydurma bir broşür hazırlamak olmuştur. Broşürün yazılma maksadı, bir din âlimininin adını kullanarak, toplumda Risale-i Nur'a ve Bediüzzaman'a karşı uyanan alakanın önünü kesmektir. Plan şöyle işler:

Önce Emekli Tümgeneral Sadettin Evrin Paşa, Diyanet İşleri'ne, başkana yardımcı olsun diye getirilir. Ama perde gerisinde asıl başkan, Sadettin Evrin Paşa'dır. Diyanet İşleri Başkanı ise, İsmet

² Bediüzzaman Said Nursî, *Tarihçe-i Hayatı*, Söz Bas. Yay., s. 181.

İnönü döneminde Danıştay ve Anayasa Başkanlığı yapıp yaş haddinden 1963 yılında emekli olan Tefik Gerçek'dir.

Sadettin Evrin Paşa döneminde, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi bünyesinde Neşet Çağatay'ın başkanlığında, Nurculukla Mücadele Komitesi kurulur. Bu komitede İlahiyat'ın dekanı Hüseyin Gazi Yurtaydın, İbrahim Çubukçu, Bahriye Üçok, Hamdi Kasapoğlu gibi isimlerle beraber Neda Armaner de vardır.

Bu heyet inanılması zor işlere imza atar. İlk işleri "Tuhfetür Reddiye" adıyla yalan-dolan bir broşür hazırlamak olur. Broşürü müftü, vaiz, imam, kaymakam, vali ve ağır ceza reisleri gibi ulaşabildikleri herkese posta ile gönderirler. Maksat, Risale-i Nur ve Bediüzzaman Hazretleri aleyhinde bir 'terör' havası estirmektir.

İslam'ı ve güzelliklerini öğretmekle mükellef olan bu insanlar, kendi yazdıkları kitabı, kitabın basıldığı tarihten 10 yıl önce 1954'de Kahire'de vefat eden, Osmanlı'nın son şeyhülislamı Mustafa Sabri Efendi yazmış gibi göstermişlerdir. Kitabın yalan, iftira ve kasıt dolu yönü zaten sırttır. Ama acı, belki de komik olan bu tarafı daha da sırtttıkça sırttır. Bu acemice tertip birçok araştırmacı tarafından hemen ortaya çıkarılmıştır. Rahmetli Av. Bekir Berk de Mustafa Sabri'nin oğluna ulaşarak bu yalanı tespit ettirmiştir.

Ben de 28 Eylül 1964 tarihinde, Erzurum'da rahmetli Mustafa Polat tarafından neşredilen "Hareket" isimli haftalık gazetede, bu "Tuhfetür Reddiye" saçmalığına bir makaleyle cevap vermişim. "İman Hizmetkârlarını içten yıkma teşebbüsleri" başlıklı bir makaleyle... Yazdığım bu makale Erzurum Cumhuriyet Savcılığınca takip mezuu olmuş. Erzurum'a mahkemeye davet olundum.

Tuhfetür Reddiye davasının ilk duruşması 24 Mart 1965 tarihindeydi. Erzurum'a hareket ettim. O günkü şartlarda bu günkü yollar ve modelli arabalar olmadığından yolculuklar çok zahmetli geçiyordu. Kışın, geçit vermeyen Tahir Dağları'ndan metrelerce kar ve tipi içinde Allah'ın inayetiyle Erzurum'a vardık. Mustafa Polat'la buluşup mahkemenin kritiğini yaptık. O aynı zamanda Erzurum'da "Hürsöz Gazetesi"ni de çıkarıyordu. Kendisi hakkında açılan dava sayılarının ise o gün itibarıyla 50 kadar olduğunu öğrendim. Çok korkusuz, irfan ve ideal sahibi bir Nur talebesiydi. Babası Ahmed Polat'la beraber çekirdekten yetişme tam bir gazeteciydi. Daha sonra İttihad ve Yeni Asya gazetelerinin başına geçmişti. Genç yaşta bir trafik kazasında İstanbul'da vefat etti. Allah rahmetler etsin.

Mahkemeye Mustafa Polat'la beraber gittik. Ağır kilosunu bana tutunarak zor taşıyordu. Yolda bana "Rahmi Ağabey! Mahkemede zaaf göstermeyelim, Erzurumlular çok imanlı ve heyecanlı insanlardır, müteessir olurlar sonra" dedi. Duruşma salonunda başta Mehmed Kırkinci Hocam olmak üzere Erzurum'un tanınmış simaları vardı.

İlk sözü Mustafa Polat aldı. O kadar güzel konuştu ki savcı bundan rahatsız oldu. "Reis Bey! Susturun bu maznunu benim şerefime iliştiriyor. Benim şerefimi muhafaza etmek sizin görevinizdir" diye yalvarır gibi konuşmaya başladı. Hâkim, Polat'ı susturma mecburiyetinde kaldı.

İkinci olarak sıra bana gelmişti. Yazılan "Tuhfetür Reddiye" broşürünün uydurma olduğunu ve Bediüzzaman Said Nursî ile Risale-i Nur'un mahiyetini uzun bir konuşma ile açıkladım.

Üçüncü olarak Gaziantep'te bir tıp öğrencisi olan Emrullah söz aldı. "Eğer bu eserleri okumasaydım, ya meşin ceketli bir anarşist veya bir komünist olacaktım. Ben aslıma döndüm, benliğime kavuştum" şeklinde kahramanca bir müdafaa yaptı.

Duruşma başka güne talik etti.

Burada bir güzel hadise cereyan etmişti. Duruşmadan sonra mahkeme azalarından birisi bizi odasına davet etti. Bir oğlunun üniversitede okuduğunu, bizim gibi onun da imanlı dindar olmasını istediğini söyleyerek, bizden yardım talebinde bulundu.

Sonra Av. Bekir Berk ile Van'a gitmemiz, bir mahkemeye yetişmemiz gerekiyordu. Mustafa Polat bize bir taksit tuttu. Sonradan öğrendik ki, Polat'ın hiç parası yokmuş. "Yâ Rabbi! Bana bir iş gönder de bu insanlara mahkemeye yetiştirecek taksiti tutayım" diye niyazda bulunmuş. Hakikaten Allah'ın inayeti, o sırada 500 liralık bir ilan gelmiş merhum Polat'a. Allah Rahmet etsin.

En neticede davamız beraatla bitti.

ADİLCEVAZ'DA ÖĞRETMEN AHMET KARA'NIN DAVASI

23 Şubat 1966... Her zaman olduğu gibi Van dershanemizde kardeşlerle Nur risalelerini mütalaa ediyorduk. Yine elem verici tatsız bir haber geldi.

Adicevaz Ortaokulu Matematik Öğretmeni Ahmet Kara tevkif edilmiş. Adilcevaz Savcısı bana da haber salıp “Sakin gelmesin onu da tevkif ederim” demiş. Arkadaşlar, gitme deseler de hemen Adilcevaz’a gittim.

Hadise şu:

Solculuğu ile maruf Adilcevaz Ortaokul Müdürü Ramazan Hamarat, sınıflarda çocuklara mezkûr Risale-i Nur ve Bediüzzaman aleyhinde yazdırılmış broşürleri okuyor. Kur’an’a çöl kanunu gibi ithamlarda bulunup dinsizlik yapıyor. Talebeler de bitmeyen bu propagandaların aslımı hocaları Ahmet Kara’ya sorarlar. Müspet manada talebelerini aydınlatır Öğretmen Ahmet Kara.

Gayretinin boşa gideceğini düşünen Müdür, Ahmet Kara’yı odasına çağırır. Öğrencilere dini telkinat yapmamasını ve malum broşürleri sınıflarda okumasını amirane ister. Ahmet Kara büyük bir cesaretle reddeder ve kapıyı müdürün yüzüne çarparak odadan ayrılır.

Tertip, plan işletilmeye devam eder. Müdür düzmece isnatlarla Adilcevaz Emniyeti’ne Ahmet Kara’yı şikâyet eder. Hızlı bir solcu olan, benim de iyi tanıdığım İlçe Milli Eğitim Müdürü de savcıya telkinatta bulunarak destekler. Savcı Ahmet Kara’nın evinin aranmasına karar verir ve tevkif eder.

İşte masum ve mazlum Öğretmen Ahmet Kara, etrafı adeta din düşmanları tarafından sarılmış vaziyette kendini bir anda hapisnede buluverir. Adilcevaz’ın dindar halkı bu olaydan çok müteessir olmuş ve medenice infial göstermişlerdir.

Ahmet Kara bir ay mevkuf kaldıktan sonra, yapılan ilk duruşmada tahliye edilmiş ve vazifesine iade edilmiştir. Ama ne yazık ki o kış kıyamet günü, Erzurum’un Şenkaya ilçesine sürgün gitme durumunda bırakılmıştı. Neticede beraat etmiştir.

MUŞ’TA YAKUP DOĞAN, KARS’TA ŞERAFEDDİN KARTAL DAVALARI

Malazgirt’te bir Nur talebesi vardı. Seksen yaşında Yakup Doğan Amca... Risale-i Nur’u okuyup okuttuğu için yaşına rağmen Muş Ağır Ceza Mahkemesi’ne sevk edilmişti. Mert bir insandı. Bursa İstiklal Mahkemesi’nde şapka kanununa muhalefetten mahkûm olmuş, hayatı hapisnelerde geçmiş, yiğit bir insandı Yakup Amca.

Muş Ağır Ceza’da görülen mahkemesine Av. Bekir Berk ile beraber gittik. Mahkemenin ilk celsesinde ifadesi alınırken “Reis Bey! Size çok söyleyeceklerim var.–eliyle kalp ve dilini göstererek– Ama dilim kalbime tercüman olamıyor” diye söze başladı. Bunun üzerine Mahkemenin Âdil Reisi Ömer Bey tebessüm ederek, “Buyurun, ne isterseniz söyleyin” demiş ve rahatça konuşmasına imkân vermişti.

Yakup Doğan’ın ifadesi alındıktan sonra savcı, Nurculuğun cemiyet olup olmadığını, Emniyet Genel Müdürlüğü’nden sorulmasını mahkemedden talep etti. Bunun üzerine Av. Bekir Berk hiddetle ayağa kalktı ve savcıya doğru ani bir hareketle gürledi. “Bu memleket hukuk devleti mi, yoksa polis devleti mi?” diyerek talebin reddedilmesini istedi.

Bu sırada komik bir şey oldu:

Bekir Ağabey’in bu hamlesi anında, yanımda oturan Hamdi Kara isminde uzun boylu bir genç, birden heyecanlanıp ayağa fırladı ve “Vur Bekir Abi, vur!” diye bağırırverdi. Fakat ortada bir kavga olmadığını, bu feveranın fikre dayalı olduğunu anlayınca utandı, benim arkama saklandı. Ama boyunun uzunluğundan da saklanamamıştı.

Muş davasından çıktıktan sonra Bekir Ağabey’le, Demokrat Parti döneminde uzun yıllar Muş milletvekilliği yapmış olan merhum Gıyaseddin Emre’nin, muhterem pederi Şeyh Maruf Efendi’yi ziyaret ettik. Hastaydı, bir sedirde uzanmış yatıyordu. Oğluna bizleri sorarak: “Bunlar kim? Ben bunlarda sahabe kokusu alıyorum?” diyerek iltifatlarda bulundu. Bilhassa Bekir Ağabey’in Yassıada’daki müdafaalarını hatırlatarak sena ile bahsetti.

Şeyh Maruf Efendi yattığı yerden bir hadis okudu: “Lâ tezâlû min ümmeti zâhirîne ale’l-hakk, hattâ ye’tiyellâhü bi emrih.” Sonra mealini verdi ve “Allah (c.c.) her yüz senede hakkı tutmakla vazifeli bir cemaat gönderir. İşte bu asırda bu hadis-i şerife siz mazhar ve ma’kessiniz...” diyerek açıklamalarda bulundu. Ellerini öpüp yanından ayrıldık.

Muş’tan ayrılıp Kars’a hareket ettik. Kars’ta Şerafeddin Kartal isminde bir Nur talebesinin davası vardı. Şerafeddin Kartal’ın aklımda kaldığına göre enteresan bir hikâyesi vardır.

Veteriner Sağlık Okulu’nda okurken hasta bir kediye ameliyat etmek isterler. Tatbikî bir ders... Hocaları hayvana neşteri vururken, hayvan acı bir çığlık atar. Bu ses Şerafeddin Kartal’ın şefkatli ruhunda ma’kes bulur ve orada düşüp bayılır. İstikbalde ifa edeceği Nur hizmetinin dört esasından

“acz, fakr, şefkat, tefekkür” tarikinden en mühim bir esas olan “şefkat” duygusu, birden âleminde hareketlenmiş ve “miyav!” çığığına dayanamamıştı.

Gerçekten de Şerafeddin Kartal, şefkatin mümessili olarak, uzun senelerden beri bu hizmetteki yerini, ihlas ve sadakat kahramanı olarak devam ettirmektedir. Mah, mülkü, evi, evliliği, çocukları olmamıştır. O, hizmet için yaşar, hizmet için sevinir, hizmet için üzülür.

“Kars’ta nerede kalırız” diye düşünürken, “Halay Aydın” isminde bir mü’min bize evini açtı. Sabahleyin mahkemeye gittik. Baktık Mahkeme Reisi, Muş Ağır Ceza Mahkemesi’nden tanıdığımız Ömer Bey... Dost ve âdil insandı. Av. Bekir Bey’i görünce, tekrar zahmet edip gelmemesini, gereken yardımın yapılacağını söyledi. Hakikaten o tarihlerde böyle yolculuklar çok meşakkatli oluyordu.

Daha sonra, 1965 yılında, Burdur Ağır Ceza Mahkemesi vermiş olduğu beraat kararında, Temyiz Mahkemesi’ne karşı ısrarlı olması sebebiyle, dava, Temyiz Genel Kurulu’na intikal etmişti. Bu dava için geniş bir Lâyiha hazırlanması gerekiyordu. Bu sebeple Bekir Bey’in isteği ile Van’dan İstanbul’a geldim. Üç ay kadar kaldım. Bu süre içinde Risale-i Nur Külliyyatı’nın tamamının fihristesini çıkarıp kendisine verdim. Av. Bekir Berk Ağabey’in olağanüstü çalışma temposuna ayak uydurmak gerçekten çok zordu. İnşallah karınca karınca yardımım olmuştur.

YEDİ KİŞİYE YEDİ AY HAPİS

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Van şehrinde yirmi sene ikamet etmiş ve ders vermiştir. Orada onun çok yakın talebeleri vardır. İşte onun hatıralarını anmak ve aziz ruhunu tesid etmek için, 1967 senesinde Vanlı kardeşlerimizle istişare ederek, mevlid-i şerif okutmaya karar verdik. Bunun gelenek haline de gelmesini istiyorduk.

1967 Van Mevlidi mazlumu yedi kişi:

(Ayaktakiler soldan) Av. Gültekin Sarıgül, Bahaddin Gürsoy, Selahaddin Akyıl, Rahmi Erdem, Erol Kuralkan

(Oturaneler) Mustafa Ateşmen, Müştak Zernecli

Böyle anma toplantılarının bilhassa Van’da yapılmasıyla, doğulusu ve batılısı ile içtimai bir kaynaşmaya vesile olacağına ve bu memleket insanının birlik ve beraberliğine hizmet edeceğine inanıyorduk.

İşte bu güzel duygularla 7 Ağustos 1967 tarihinde, Van’da mevlit okutulacağını gazetelerde ilan ettik.

Türkiye’nin her tarafından akın akın insanlar gelmeye başladılar. Üstad Bediüzzaman Hazretleri’ni tanıyan, onun eşsiz Risale-i Nur eserleriyle imanlarını kurtaran veya kuvvetlendiren binlerce insan, Ereğ Dağı eteklerinde kurulmuş Çoravanis (Kavuncu) köyünün camisinde toplandılar. Camide okunan Kur’an-ı Kerim, salâvat-ı şerife, mevlid-i şerif ve Nur derslerini huşû ve huzû içinde dinlemeye başladılar.

Namazlar kılındı, yemekler yendi. Sonra Av. Gültekin Sarıgül bir veda konuşması yaptı. Her şey tamamlandı. Herkes huzur ve neşe içinde dağılmaya başladı.

Derken birden ortalık karıştı. Polis tarafından yollar kesildi. Yabancı kim varsa emniyete nezarete alınmaya başlandı. Şehir bir anda karıştı. Vanlılar şaşkın, küskün, dargın ve mahcup... Zira misafirlerine yapılan zulüm onlar için bir hakaretti.

Hadiseyi tertipleyen ve tezgâhlayan Komiser Mahmut Babadağlı idi. Bu zat Konya'da yıllarca Nur talebelerine kan kusturmuş, bu davanın amansız bir düşmanıydı. Konya'da âdil ve hakperest Ağır Ceza Reisi Cevdet Can ve arkadaşlarının verdiği beraat kararıyla muradına erememiş ve oradan Van'a sürgün edilmişti. Hâlbuki böyle vatandaşına zulmeden zalimlerin cezası sürgün değil, başka türlü olmalıydı. Konya'dan Van'a göndermek, "zulmüne orada devam et" demektir. Bu yanlış ve çarpık bir devlet politikasıydı.

Komiser Mahmut Babadağlı, misafirlerin işini bitirdikten sonra dershanemize baskın yaptı. Elinde arama emri olmadığı halde cebren taharri yaptı ve beni de alıp götürdü.

Av. Gültekin Sarıgül, Selahaddin Akyıl, Erol Kuralkan, Bahaddin Gürsoy, Mustafa Ateşmen, Müştak Zerkeli ve ben, doğruca cezaevine gönderildik. Tam yedi kişi, yedi ay sürecek çilemiz başlıyordu. Artık perde kapanmıştı.

(Soldan) Gültekin Sarıgül, Bahaddin Gürsoy, Rahmi Erdem ve Erol Kuralkan, Van hapishanesinden adliyeye götürülürken (1967)

Van'da estirilen bu terörü, Mustafa Polat, zamanın İçişleri Bakanı Faruk Sükan'a telefonla iletiyor ve ondan "Sana mı inanayım, teşkilata mı?" diye azarlanarak bir cevap alıyor. Bu inançsız kadrolara güvenmek, bu memlekete çok pahalıya mal olmuştu. Toplumun huzuru maalesef Mahmut Babadağlı gibilere bırakılmıştı...

KİMDEN KİME ŞEKVA EDELİM?

Cezaevine girdik... Bu benim için üçüncü oluyordu.

Namazımız gecikmişti, önce cemaatle namazımızı kıldık. Merhum Erol Kuralkan, aynı zamanda güzel sesli bir hafız olan Av. Gültekin Bey'e "Gültekin Bey, bir Kur'an oku da elemimizi giderelim" dedi. Gültekin Bey güzel bir aşır okudu. Sonra koğuşlara dağıldık.

1967 Van Mevlidi davası, o zamanki basının gündeminden aylarca düşmedi

Başımıza gelenler olacak şeyler değildi. Müslüman Türkiye’de bu olan bitenleri anlamak, izah etmek güçtü. Zaten kimse de bu akla ziyan çarpık hadiselerle sahipsiz çıkmıyordu.

Bu mevlid hadisesi, Türkiye’de çok derin tesirler meydana getirdi. O zamanki İslamî gazetelerde günlerce manşetlerden inmedi. 8 Ağustos 1967 tarihli Bugün gazetesi hadiseyi şu başlıkla verdi:

“Bediüzzaman Said Nursî’nin ruhu için tertiplenen Mevlid dün basıldı. Van’da bir avukatla sekiz Müslüman tevkif edildi. Bir baş komiser şehrin giriş ve çıkış yollarını kontrol altına aldı. Emniyet müdürü şikâyet edildi.”

16 Ağustos 1967 tarihli Sabah gazetesi de haberi şu başlıkla verdi:

“Van’da Müslümanların tevkifi infial uyandırdı. Hadiseyi protesto eden MTTB Genel Başkanı İsmail Kahraman, Van’a gitti.” (MTTB: Milli Türk Talebe Birliği)

Başta merhum Mustafa Polat tarafından olmak üzere çok sayıda makaleler yazıldı, yorumlar yapıldı, protestolar edildi.

Bütün bu protestolar, tepkiler, şikâyetler bu zulmü durduramıyor, biz de çilemizi çekmeye devam ediyorduk. Demek ki yiyecek rızığımız buradaymış.

Bu arada hapisanede çok güzel hizmetler başladı. Her gün bir koğuşa derse gidiyorduk. Buradaki insanların hepsinin ayrı ayrı hususi dünyaları vardı. Bütün mahkûmlar bize büyük alaka gösteriyorlar, okuduğumuz eserleri can kulağıyla dinliyorlardı.

Av. Gültekin Sarıgül’ün imameti arkasında cemaatle namazlarımızı kılıyor, Kur’an ve Risale-i Nur’la meşguliyet bizlere teselli veriyordu. Zaman zaman bizi mahkûm eden kadın sorgu hâkimesi gardiyanlara sorarmış: “Daha namaz kılıyorlar mı? Ezan okuyorlar mı?” “Evet” cevabını alınca “Biraz daha kalsınlar” diye kin ve gayzını kusmakta kusur etmiyordu. Bizi tevkif eden savcı da bu hâkime kadının kocası...

Nezarete alan komiser sürgün, Tevkif eden savcı ve hâkim, karı-koca ve Bakan Bey de onların arkasındaysa kimden kime şekva edelim? Bu nasıl bir hukuk anlayışıdır, bilinmez.

HAPİSHANE ARKADAŞLARIMIZ FAZİLETLİ İNSANLARDI

Risale-i Nur’un kapaklarını çıkarıp başka bir kap takarak okuyorduk. Gündüz okumamız bittikten sonra akşam yatarken kitapları bir naylona sarıp, mangalın sönmüş külleri altında saklıyorduk. Çünkü bu malum komiserin bizi burada da rahat bırakmayacağını biliyorduk. Nitekim hapisaneyi arama bahanesiyle sabah namazına müteakip savcının nezaretinde gelen polis ekibinin ilk hedefi bizim koğuşumuz oluyordu.

Bu arada bütün Türkiye’den iman ve ahiret kardeşlerimiz mektup ve şiirleriyle bizi yalnız bırakmıyorlardı. Vanlı mü’minler yekvücut olarak bize yakın alaka ve sevgilerini gösteriyorlardı.

Hapishane arkadaşlarımızın hepsinin ayrı faziletleri ve hususiyetleri vardı. Mesela Av. Gültekin Sarıgül; çok terbiyeli, vakur, endişesiz, sabırlı, metin ve âbid bir zat... Müştak Zernekli sıkça, “Buradan ne zaman çıkacağız?” diye sorardı. O da “Bizi buradan kolay kolay çıkarmazlar” cevabını verirdi. Müştak Zernekli her zaman “Bu adamdan avukat olmaz, olsa olsa imam olur” tepkisini verirdi. Bu söze sadece gülerken karşılık veren bir insandı Av. Gültekin Sarıgül.

1967 haksız Van Mevlidi davası Nur talebelerini yıldırmaz. 1968’de tekrar ilanla davet yapılır.

Selahaddin Akyıl: Bütün işi insanları güldürüp teselli etmek... Rahatsızlığı için içtiği ishal yapıcı sinameki suyunu askerlere çay diye verip, onları ishal ettikten sonra, nöbet başında kıvrınmalarına gülen neşe kaynağı bir insan... Mütevekkil, hapiste iken işlerini düşünmeyen, içerde iken doğduğu çocuğunun adını bile sormayan geniş yürekli bir insan...

Erol Kuralkan: Metin, iradeli, terbiyeli, fazilet timsali örnek bir insan... Ticarî hayatından dolayı fazla okuyamadığı Risale-i Nur kitaplarını devamlı surette okuyarak hapishaneyi dershaneye çeviren insan...

Mustafa Ateşmen: Risale-i Nur'un tedrisinden geçmiş pırl pırl bir insan... Ağzı var dili yok, sanki bir melek. Günleri okumakla geçen bir Müslüman...

Bahaddin Gürsoy: Olgun, davasına fevkalade bağlı bir insan...

Müştak Zernekli: Samimi bir dostumuz. Hapishaneye Gültekin Bey'in çantasını taşıdığı için girmiş. Neşe kaynağımız.

Derken üç aylar girdi. Bütün gücümüzle bu mübarek ayları ezkar, dua ve münacatla geçirmeyi arzuluyoruz. Öyle de oldu.

Nihayet Ramazan Bayramı geldi. Tarih 1 Ocak 1968. Saat 04.00'de kalktık. Yedi kişilik hücremizde bir hüznün var. Tebessümler zoraki... Bir burukluk var herkeste. Abdestlerimizi aldık. Gayr-i muntazam hapishane koğuşunda cemaatle namazımızı kıldık.

Namazdan sonra Gültekin Bey, "Cemaat! Hapishanede geçirdiğimiz şu bayram bizim için bir ikram-ı İlahîdir. Zahiren musibet olsa da, hakikatte mükâfattır. Üzülmeyin. Çok günahlardan muhafaza edip bize Ramazan'ı bile burada geçirmek nasip eden Allah'a şükürler olsun..." diye devam eden konuşması ve müteakiben bayramlaşma...

Her biri cehlin, gafletin, his ve heva ve hevesin kurbanı olmuş bu musibettede kimselerle bayramlaşma yarım saat sürdü.

Ağlamak istiyorum; ama zemin müsait değil... Utanıyorum... Gelen tebrik kartları ve mektuplar bizleri teselli ediyordu. İşte bu hislerle bayramı geçirdik.

Günler aylar birbirini kovalıyordu. Bu dava boyunca fedakâr avukatımız Bekir Berk bizi hiç yalnız bırakmadı. Van Adliyesi nezdinde bütün uğraşmalarına rağmen tahliye işlemi için yaptığı başvurular netice vermiyordu.

Takvim yaprakları 21 Şubat 1968 tarihini gösteriyordu. O gün, şehrin büyük camisinin hapishaneye bağlı hoparlöründen koğuşumuza sanki bir yıldırım düştü. Hamid Kuralkan vefat etmişti.

Bu acı haber başta Erol Kuralkan olmak üzere hepimizi hüznü boğdu. Hiç beklemiyorduk. Kardeşi Erol hüznüyle ağlıyor, bizi de ağlatıyordu.

Van'ın ileri gelenlerinin adliye yetkilileri nezdindeki teşebbüsleri ile nihayet Erol Kuralkan tahliye edildi ve cenaze namazına yetişmesi sağlanmış oldu. Mecburiyet tahtında yapılan bu tahliye bizim de tahliyemize sebep olmuş ve yedi aylık zulüm sona ermişti.

Hapisten çıkar çıkmaz ilk olarak rahmetli Hamid Kuralkan'ın mezarına uğradık. Gözyaşları içinde dualarımızı yaptık. Kendisiyle sekiz yıllık hatıralarım vardı. Çok beraberliğim olmuştu. Çok kahrımı, nazımı çekmişti. Allah gani gani rahmetler eylesin.

Tahliyeden sonra hürriyetin tadını hizmet bölgelerime ziyaret ederek çıkarmaya başladım. Öncelik Van Gölü civarına oldu.

KONYA'YA TAŞINDIM VE EVLENDİM

Sene 1969... Zübeyir Ağabey ile istişare içindeydim. Bana bir mektup yazdı. "Uhuvvet-i İslamiyemizle aramızda senin yerin hazır" diyerek beni İstanbul'a davet ediyordu. Tabir caizse bir nöbet veya bir cephe değişikliğine gidiyorduk.

Aynı sene içinde Van'dan Konya'ya taşındım. Bu taşınma bana çok zor ve ağır geldi. Teessür içindeydim. Doğunun muhterem, muazzez, muhlis, mübarek, bahadır, Nur ahiret kardeşlerimden; Ereğ Dağından, Van Kal'ası'ndan, Şahmiran Bahçeleri'nden, Horhor'dan, Zernebat Suyundan ayrılmak çok ağır gelmişti bana. Adeta oralarda kalbimi bırakıp öyle gelmişim. Ama herhalde burada rızığımız kesilmişti. Doğu Anadolu insanının imanî ve İslamî meziyetlerini hiç bir zaman unutmadım ve onları halen terennüm etmekteyim.

Konya’da ilk işim bir ev tutmak oldu. Konya memleketim olmasına rağmen bayağı yabancılık çekiyordum. Burada hizmet hayatım nasıl olacaktı? Hizmette kendimi sadakatimi muhafaza edebilecek miydim? Yoksa geçmişin tatlı hatıralarıyla mı avunacaktım?

Otuz bir yaşına gelmiştim. Hâlâ bekârdım. Evlenmek zamanımın geldiğine inaniyordum. Acaba evlilik bizi bu kudsî hizmetten uzaklaştırır mıydı? Bediüzzaman Hazretleri, “Hasların hayatı Risale-i Nur’a aittir” diyor. Onun için niyetim, sünnet-i seniyyeye uyarak evimi bir Nur dershanesine çevirmektir.

Bu mülâhazalar ile meşgul iken, daha evvel bir vesile ile görüp tanıdığım evlad-ı Fatihan’dan birisi olan iman ve ihlas sahibi, Nurlara ciddi bağlı, ağabeyi de ihlaslı bir mühendis olan ve ciddi bir Nur talebesi olarak hizmete koşan, mütevazı bir ailenin kızı Nurten Hanım’la evlendim. Hamdolsun evimiz bir Nur dersanesi oldu.

Konya’da bulunduğumuz müddet içinde aynı tempo ile Nur hizmetlerine devam ettik. O zaman üniversitesi olmayan bu şehirde, Yüksek İslam Enstitüsü ve orta tahsil gençliği ile münasebetlerimiz büyük ağırlık kazandı.

YENİ ASYA GAZETESİ VE UMUMÎ NEŞRİYAT MÜDÜRLÜĞÜ

Yayın hayatına 1970 yılında atılan Yeni Asya gazetesinin genel yayın müdürü Mustafa Polat, bir trafik kazasında, aynı sene içinde aniden vefat etti. İstanbul’daki ağabeyler beni gazeteye davet ettiler. Bu teveccüh ve isteklerini emir telakki ederek hemen İstanbul’a taşındım. Küçükçekmece’de bir ev tuttum.

Merhum Mustafa Polat

İstanbul’da ilk işim Zübeyir Ağabey’le istişare etmek oldu. Kendisine Konya’da güzel hizmetlerin başladığını, buraya gelirse bu hizmetlerin aksayacağını söyledim. Zübeyir Ağabey cevaben “Sen İstanbul’a gelirsin. İstersen ben Konya’ya giderim. Talebeleri muhafaza edemezsen seni Konya’ya tekrar çağırırım” cevabını verdi. Ben bu cevaptan bir şey anlayamamıştım. Ama tahmin ediyorum, İstanbul’a taşındıktan sonra fikrini sorduğum için kesin konuşmaktan kaçınmıştı.

Sene 1970 senesinde Yeni Asya gazetesinin “Umumî Neşriyat Müdürü” sıfatıyla göreve başladım.

Yeni Asya Gazetesinin logosunda Rahmi Erdem

Her mesleğin ihtisas konusu olduğu bir zamandayız. Ben meslekten gazeteci değildim. Bu mevzuda bir geçmişim, bir tecrübem yoktu. Hem, her ne kadar istidadınız da olsa meselelerin bir ekip çalışması

ile aşılabileceğini, bunun da yolunun meşveret olduğunu biliyordum. Hâlbuki bizim kadromuz mahdut, maddi imkânlar cüz'î idi. Çekirdekten gazeteci olan Mustafa Polat'ın gazetesinin tam resmî ilana geçiş döneminde vefat etmesinin İlahî hikmetini bilemiyorduk. Bu işin dönüşü yoktu. Çaresiz, devam edecektik.

Tam o sene, bizim gazeteye geldiğimiz sıralarda “Millî Nizam Partisi” kuruldu. Bu partinin mensupları inanmış kesimlere hitap ettiği halde, maalesef bizim hizmet tarzımıza zıt ve muhalif bir tavır içinde hareket ediyorlardı.

Biz CHP ve onun altında çöreklenmiş zındıkanın bu vatana hâkim olmaması için, reylerimizin bölünmemesinin gereğine inanıyorduk. Risale-i Nur'da bu hususlarda çok açık düsturlar vardı. Meydana çıkan bu yeni kadroya bunları anlatmak istiyor; fakat mutlak muvaffakiyet arzusu ve iddiasıyla ortaya çıktıklarından bizleri çok yoruyor, aşırı tenkitleri bizleri yıpratıyordu. “Dinde hassas, hizmet muhakemesinde geri” bu insanlar, bu inceliği bir türlü idrak edemiyorlardı. Hiç düşünmeden hissi olarak peşin hükümlerle tavır koyuyorlar, gittikçe aramızdaki muhabbet ve uhuvvet sarsılıyordu.

Her gün gazete idaresine bu fikirde insanlar geliyor, mütemadiyen itiraz ve ithamlarla gazete yetkililerini sıkıştırıyorlardı. Bu zatlarla hiç musalaha yoluna gidilmemiş, bir orta yol da aranmamıştı. Hâlbuki bana göre fazla üzerine gidilmeden tansiyonun düşmesi beklenebilirdi.

Bu ihtilaflar gazete aleyhine oldu. Bir çok yardımlar kesildi, tiraj düştü. Günlük Risale-i Nur okuyan Nur talebelerine ise, Nurların verdiği şevk ve zevk onlara yetiyordu. Hâlbuki gazetesinin içtima-i sahada çok büyük hizmetleri oluyordu.

Günler aylar böyle geçip giderken, 1974 senesinin kasım ayında hac farizamızı yapmak nasip oldu bize. Çok güzel, huzurlu bir yolculuk yapmıştık.

Gazeteye döndüğümde haccımı tebrik eden gazetemizin imtiyaz sahibi Mehmet Kutlular: “Ya sen, ya ben; ikimizden birisinin bu gazeteyi terk etmesi lazım” dedi. Hiç bir şey sormadan, “Benim çıkmam daha münasiptir” dedim ve bir kuruş tazminat dahi almadan, bir kış günü ceketimi alıp çıktım.

Beş sene (1970–1974) hiç zam almadan, 1.500 lira maaşla hayatımın en enerjik ve hareketli günlerini, ailemi dahi ihmal ederek, gecemi gündüzümü verdiğim gazeteden, bir tek sözle kapı dışarı edileceğimi, böyle bir vefasızlıkla karşılaşacağımı hiç hesap etmemiştim.

Şurası da bir gerçektir ki bizim gazetecilik denemelerimizde bütünüyle muvaffak olduğumuzu söylememiz mümkün değildir.

Bab-ı Âli'den bazı teklifler geldi; fakat cevap bile vermedim.

Gazeteden ayrıldıktan sonra ticarete atıldım. Ama asıl hedefimiz hizmetti. Beyazıt'ta 2. kat bodrumda, haftada bir gün hanımlara, bir gün erkeklere evimizi açtık, dersler yaptık.

Yurt içi yurt dışı çok sayıda misafirler geliyordu. Av. Bekir Berk'in bütün yükünü taşıyorduk. Allah kabul etsin. Eşimle yemek yediğimiz günleri nadiren hatırlıyorum. Ağır yük altındaki eşim bu strese dayanamayarak hastalandı.

2000 yılının nisan ayında Bursa'ya gelinceye kadar, Suffa Vakfı'nda talebe hizmetleriyle meşgul oldum. Bu hizmetin 50 yıllık birikmiş arşivine sahibim. 1.500 ciltlik tarihî, sosyolojik, edebî, kültürel eserlerden teşekkül etmiş kütüphanem var. Rahmetli Avukatım Bekir Berk: “Okumazsanız ne konuşabilir, ne de yazabilirsiniz” derdi.

Sekiz senedir Bursa'dayım. Eşim aslen evlad-ı Fatihan, yani Rumeli'den... Gümülcine doğumlu... Çocuğumuz yok... Nur talebelerini manevi evlat kabul etmişiz. Yaşlandığımızda bu yalancı dünyada, acz ve zaafımıza merhameten, Allah yardımlarını bizlerden esirgemesin, âmin.

AŞKLA, ŞEVKLE HİZMETE DEVAM EDECEĞİZ

Barla'da Bediüzzaman'ın etrafındaki bir grup mütevazı insan, bu ibretli ve hikmetli tarihi yazmaya başladıklarında, sonsuzluk kervanının müstakbel sevdalıları, belki daha ana rahmine düşmemişlerdi.

Bediüzzaman'ın o nurlu gözlerindeki manyetik cazibe, Çam Dağı'ndaki menziline istikbali rasat ediyor, binler kahramanları selamlıyor, adeta hoşamedî yapıyor, “hazır olun” emrini veriyordu.

Anadolu'da esen o sert ve kavurucu bahar fırtınasının getirdiği karın altında yetişen, kardelen çiçeklerini görür gibi oluyor ve İlahî rahmeti tebessümle temaşa ediyordu.

Bir gün gelecek bu çiçekler her yerde açacak, etrafa güzel kokular saçacak. Memleketin makûs talihi yenilecek. O muhteşem mazi ile hâl birbirine bağlanacak. Beklenmedik bir imanî inkılâp gerçekleşecektir. Bu düş, o zaman belki tatlı bir hayal, ümit, azim ve iman ifade ediyordu.

Barlı siddıkların o yoksullukta, mahrumiyet ve meşakkat içinde yaptıklarını yarım asır sonra gelenler, daha müsait şartlar içinde daha mücehhez olarak yapacaklardır.

Bu müspet iman ve Kur'an hizmetinin sevdalıları çalmadık kapı, açmadık akıl, kalp ve sır bırakmayacaklardır.

İşte mâye-i aslımız... Küfre ve zındıkaya teslimiyet yok. Direnmek var, yılmamak var... İşte size iman pusulası... İşte kaybettiğimiz aşk ve şevk... İşte himmetiniz bu şevke binmeli. Celadet kılıncı önünde küfrün buz dağları erimelidir.

Mesaj yerini bulmuştur, mesaj hedefini bulmuştur, mesaj kitleleri harekete geçirmiş ve ateşlendirmiştir. Anadolu'daki insan asırlık uykusundan uyanmaya, küfrün çürük direkleri çatırdamaya başlamıştır.

Küfrün cephesi, Barlı bir avuç idealist insanı durduramıyor. Surlarında açılan gedikleri, kapatamamış. Firavun'un Sarayında büyüyen çocuk Musalar, iman cephesinde yerlerini almışlardır. Ne mutlu iman ve İslamiyet âşıklarına...

Nefis cümleden edna

Vazife cümleden âlâ